

Onder het bosmatras

Achter elke rouwadvertentie gaat een verhaal schuil. Mickelle Haest tekent wekelijks de ervaringen op van een Amsterdamse uitvaartverzorgster.

In de ouderwetse serre waar elk raam zicht heeft op het bos zitten we in een kring bijeen. Dampende kopjes thee staan op schotels met zilveren theelepels, klontjes suiker liggen klaar op de salontafel. Op een chaise longue in het midden ligt een oudere, sterk vermagerde vrouw. Onder haar hoofd een extra kussen, over haar benen een warme deken. Kwetsbaarheid lijkt haar licht te geven. Haar kinderen van middelbare leeftijd zitten om haar heen. “Ik ben allang ernstig ziek,” opent de oudere vrouw het gesprek. “Graag spreek ik met jou over mijn eigen sterven. Mijn man is een jaar geleden al gegaan.”

“Wij wonen in Amsterdam,” zegt de oudste dochter. “Daar is ook het familiegraf waar vader begraven is.” We nemen de wensen door. Af en toe ligt er een hand op moeders been of krijgt ze een aai over haar handen. “Ik wil in een katoenen doek begraven worden.” De vrouw is textielkunstenaar. In het huis hangen textielpanelen die ze heeft gemaakt. De afbeeldingen tonen mensen, landschappen en dieren. Stoffen schilderijen vol perspectief en kleur. Op weg naar de serre kwam ik langs een ruim atelier.

De kinderen hebben voor hun moeder een dik katoenen wade gemaakt met groot bloemenpatroon. Voorzichtig vouwt één van de dochters hem uit. “Binnenkort zal moeder sterven. Wel bizar dit.” Een schaal met grote ronde koeken gaat voor de tweede keer rond. “We willen geen rouwauto, we doen zelf het vervoer.” De zoon heeft een oldtimer.

Een paar weken later word ik gebeld. “Moeder is opgenomen in een hospice in Amsterdam,” zegt de zoon. De palliatieve zorg is overgenomen door professionals. “We zijn er elke dag. Het einde is nu nabij.”

Als ik een week later kom, hebben medewerkers en fa-

milie de verzorging na haar dood al gedaan. De vrouw wordt overgebracht naar het huis van haar dochter. In het grote Amsterdamse huis aan het park wordt ze opgebaard. Gewikkeld in de wade die ze een maand eerder zelf aan mij liet zien, ligt ze in een kamer met uitzicht op een groen bladerendek. ‘Textielkunstenaar en tuinierster’ komt op de rouwkaart te staan. Voordat ze ziek werd, dwaalde de vrouw uren in het bos dat haar huis omringde. De opgedane beelden bracht ze over op textiel, de onderweg verzamelde takken gingen in vazen, de dennenappels op schalen. Voordat de ceremonie begint, is de lijkwade nog even open. Iedereen kan nog een laatste keer naar haar kijken. Ik kondig aan dat de plechtigheid zo begint. De kinderen sluiten samen de wade. Direct achter hen staan hun eigen kinderen. De kleinkinderen – allemaal twintigers – dragen oma na het samenzijn naar het graf. Daar staan enorme rieten manden klaar. Ze zijn gevuld met takken, dennenappels, bladeren, besjes en andere vondsten uit het bos rondom haar huis. Als de wade gedaald is, wordt ze door haar dierbaren toegedekt met het bos waar ze altijd woonde.

‘Binnenkort zal moeder sterven. Wel bizar dit’